

Sygn. akt V CSK 236/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku J. Z.
przy uczestnictwie Spółki [...] Spółki Akcyjnej w B., Gminy G., J. K. i P. K.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 4 grudnia 2012 r., sygn. akt III Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i oddala wnioski uczestników o przyznanie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

W sprawie nie występuje żadna z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., choć skarżący odwołał się do potrzeby wykładni art. 292 k.c. zdaniem skarżącego budzącego poważne wątpliwości interpretacyjne i wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości nie doczekał się należytej wykładni, bądź niejednolita jego interpretacja wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. W takim wypadku strona powinna przedstawić na czym polegają te rozbieżności, ze wskazaniem konkretnych orzeczeń (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Rozbieżność orzecznictwa musi dotyczyć kwestii mającej dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.

Tymczasem Sąd Najwyższy był związany ustaleniem Sądów *meriti* (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), że sam wnioskodawca składając wniosek o zasiedzenie służebności, nie znał przebiegu „rur drenażowych”. Wniosek o stwierdzenie zasiedzenia służebności musi precyzyjnie wskazywać przebieg danej instalacji.

Brak takiego określenia wyklucza wykazywanie, że w okresie biegu zasiedzenia wnioskodawca władał cudzą nieruchomością w zakresie odpowiadającym posiadaniu służebności przesyłu. Dodać się godzi, że przedmiotem dowodu mogą być twierdzenia zainteresowanego o faktach w tym wypadku, że instalacja drenażowa ma ściśle określony przez wnioskodawcę przebieg. Skoro wnioskodawca sam nie znał jej przebiegu, to trafnie został oddalony wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na wykazanie jej istnienia.

W tym stanie rzeczy kwestia występowania „widocznego urządzenia w rozumieniu art. 292 k.c.” nie miała w sprawie znaczenia, skoro sam wnioskodawca nie znał przebiegu „rur drenażowych”.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r. I PKN 341/2001, OSNP 2004, nr 6, poz. 100).

W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o takim kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Okręgowy. Gdyby nawet okazało się, że gliniane rurki drenażowe do odprowadzenia wody opadowej z posesji wnioskodawcy usytuowane zostały pod powierzchnią ziemi na działkach uczestników, to wnioskodawca musiałby wykazać, czego nie dokonał, że instalację wykonał jego poprzednik prawny. Kserokopia faktury nr [...] z dnia 6 grudnia 1960 r., że „X. A.” nabyła 300 sztuk dren sączków nie wykazuje tej okoliczności.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach orzeczono na podstawie zasady wyrażonej w art. 520 § 1 k.p.c.

aw

jw